

Stephen King: A Maple Street-i ház

Bár csak ötéves volt és a legkisebb a Bradbury gyerekek között. Melissának igen éles szeme volt, s így senkit sem lepett meg, hogy elsőnek fedezte fel: valami különös dolog történt a Maple Street-i házban, amíg a Bradbury család Angliában nyaralt.

Szaladt is rögtön, megkereste bátyját, Briant, s közölte vele, hogy valami nincs rendben odafent a másodikon. Azt mondta, megmutatja neki a dolgot, de csak akkor, ha megesküszik, hogy senkinek sem árulja el, mire jött rá. Brian megesküdött, jól tudván, hogy Lissa a mostohaapjuktól tart; Lew papa nem szerette, ha a Bradbury gyerekek bármelyike is "bolondságokra adja a fejét" (mindig így fejezte ki ezt), és úgy látta, e téren leginkább Melissa marasztalható el. Lissa, aki nemcsak vak nem volt, hanem buta sem, már ismerte Lew előítéleteit, s ügyelt rá, hogy ne kerüljön összeütközésbe velük. Az igazat megvallva, már valamennyi Bradbury gyerek vigyázott, hogy ne kerüljön összeütközésbe anyja második férjével.

Valószínűleg kiderül majd, hogy egy nagy semmi az egész, gondolta Brian, de boldog volt, amiért megint otthon lehet, s elhatározta, hogy türelemmel lesz kicsiny hűgához (két teljes esztendővel volt idősebb Melissánál), legalábbis egy ideig; egyetlen ellenvetés nélkül ment hát utána a második emeleti folyosón, és egyetlenegyszer húzta csak meg a copfját - vagyis "vérszékezett", ahogy ezeket a copfhúzogatásokat nevezte.

Lew dolgozója, itt fent az egyetlen befejezett szoba előtt lábujjhegyen kellett elhaladniuk, mert Lew bent volt, a jegyzetfüzeteit és a papírjait csomagolta ki, s rosszkedvűen dűnnyögött magában. Brian gondolatai valójában az esti tévézés körül forogtak - ki akarta tombolni magát, végigkóstolni a jó öreg amerikai kábelprogramokat, miután három hónapig a BBC-vel és az ITV-vel kellett beérnie -, amikor a folyosó végére értek.

De annak láttán, amire kishúga mutatouja szegeződött, a televízióval kapcsolatos összes gondolat eltűnt Brian Bradbury agyából.

- Esküdj meg még egyszer - suttogta Lissa. - Nem szólsz erről senkinek, se Lew papának, se senki másnak, inkább halj meg!

- Inkább haljak meg - hagyta rá Brian még mindig kiguvadó szemmel, és valóban csak félóra múlva számolt be a látottakról nővérének, Laurie-nak, aki a holmiját pakolta ki a szobájában. Laurie annyira nagyra volt vele, hogy saját szobája van, amennyire csak egy tizenegy éves lány lehet, és alaposan leteremtette Briant, amiért kopogás nélkül nyitott be hozzá, bár teljesen fel volt öltözve.

- Bocs - mondta Brian -, de mutatnom kell neked valamit. Irtó fura.

- Hol? - vetette oda Laurie, s tovább húzkodta a fiókjait, rakta el a ruháit, mintha hidegen hagyná az ügy, mintha egy hétéves kis tökfey semmi olyat se mondhatna neki, ami egy hangyányit is érdekelné, de megfigyelőkészség tekintetében Brian nem állt éppen rosszul. Mindig meg tudta állapítani, érdekli-e valami Laurie-t, és most érdekelte.

- Fent. A másodikon. A folyosó végén, Lew papa dolgozója után.

Laurie elfintorította az orrát, mint mindig, amikor Brian vagy Lissa papá-nak titulálta Lew-t. Ő és Trent még emlékezett az igazi apjukra, és egyáltalán nem örültek, amikor más vette át a helyét. Kötelességüknek tekintették, hogy Egyszerűen Csak Lew-nak hívják és szólítsák. Ami nyilvánvalóan nem tetszett Lewis Evansnek - némi pimaszságot érzett ki belőle -, ez azonban csak megerősítette őket kimondatlan, de határozott meggyőződésükben, hogy így kell szólítani azt az embert, akivel anyjuk (huhh!) jelenleg együtt alszik.

- Semmi kedvem felmenni oda - mondta Laurie. - Lew pocsék hangulatban van, amióta visszajöttünk. Trent azt mondja, ez így is marad, amíg meg nem kezdődik a tanév, és vissza nem zökken a régi

kerékvágásba.

- Az ajtaja csukott. Nyugodt lehetsz. Amikor felmentünk Lissával, észre se vette, hogy ott vagyunk.

- Az ajtaja csukva van.

- Ja. Így kell helyesen mondani. Egyszóval: semmi vész. Az ajtaja csukva, amellet dumál magában, mint mindig, amikor nyakig benne van valamiben.

- Utálom, amikor ezt csinálja - jegyezte meg Laurie komoran. - Az igazi apánk sohase beszélt magában, és nem is zárkózott be soha.

- Hát, bezárni ő se zárta be az ajtót, azt hiszem - mondta Brian. - De ha tényleg félsz, hogy kijön, hozz egy üres koffert. Majd azt mondjuk, hogy vissza akartuk tenni a szekrénybe, ahol tartjuk őket... már ha mégis kijön.

- De egyáltalán, micsoda ez a csoda? - kérdezte Laurie, öklét csípőjére téve.

- Majd meglátod - felelte Brian komoly képpel -, de meg kell esküdnöd a mama nevére, hogy senkinek se szólsz róla, és azt kívánod, hogy különben halj meg. - Néhány pillanatig gondolkodott, majd hozzátette: - Főképp Lissának nem szólhatsz, mert megesküdtem neki.

Laurie most már eleget hallott. Alighanem egy nagy semmi az egész, gondolta, de beleunt a ruhaelrakásba. Tényleg fantasztikus, mennyi kacatot tud összeszedni az emberlány a három hónap alatt. - Oké, esküszöm.

Két útitáskát vittek magukkal, mindegyikük egyet, elővigyázatosságuk azonban fölöslegesnek bizonyult; mostohaapjuk ki se dugta az orrát a dolgozójából. Valószínűleg jobb is volt így; a hangokból ítélve épp elég indulat gyűlt fel benne. A két gyerek hallotta, amint ide-oda dobog, dűnnyög, kihúzza, belöki a fiókokat. Az ajtó alatt ismerős szag szűrődött ki - Laurie szerint olyan, mintha valamiféle sportzoknik égnének, lefojtva, füstölögve. Lew pipázott.

Miközben ellopakodtak az ajtaja előtt, Laurie kidugta a nyelvét, bandzsított, és ujjával a fülében motollált.

De néhány másodperc múlva, amikor megpillantotta, amit Lissa Briannek mutatott, s amit Brian most neki mutatott, teljesen elfelejtette Lew-t, mint ahogy Brian is elfelejtette, milyen remek programokat nézhet majd este a tévében.

- Mi lehet ez? - fordult suttogva Brianhoz. - A mindenit, mit jelentsen ez?

- Nem t'om - felelte Brian -, de ugye emlékszel, Laurie, hogy megesküdtél a mama nevére?

- Jó, jó, de...

- Mondd el megint! - Briannek nem tetszett, amit nővére szemében látott. A továbbadás vágyát látta benne, s úgy érezte, Laurie-nak szüksége van egy kis figyelmeztetésre, biztatásra.

- Jó, jó, a mama nevére - mondta Laurie gépiesen -, de Brian, mit vacakolsz...

- És arról a részről se feledkezz meg, hogy "haljak meg"!

- Jaj, Brian, úgy tudod nyúzni az embert!

- Ne nyavalyogj, csak mondd, hogy "haljak meg", és kész!

- Haljak meg, haljak meg, így megfelel? - darálta Laurie. - Mért kell olyan rámenősnek lenned, Bri?

- Nem t'om - felelte Brian azzal az önelégült vigyorral, amit Laurie végképp nem állhatott -, gondolom, mert ilyennek születtem. Mázli.

Laurie meg tudta volna fojtani... ám az ígéret - ígéret, kivált ha az ember egyetlen és imádott anyja neve szentesíti, Laurie tehát egy teljes óra hosszat tartotta magát, csak aztán kereste meg Trentet, és vitte fel a másodikra. Meg is eskette, hogy senkinek se szól a látottakról, és teljes joggal bízott benne, hogy bátyja állni fogja a szavát. Trent már majdnem tizennégy éves volt, s lévén a legidősebb köztük, nem volt kinek felfednie a titkot... kivéve a felnőtteket. Anyjuk azonban lefeküdt, migrén kínoztta, s így egyedül Lew jöhetett volna számításba, ő viszont egyáltalán nem számított.

A két legidősebb Bradbury gyereknek nem kellett álcázásul üres útításkákat felvinnie; mostohaapjuk már a földszinten volt, videózott: egyik brit kollégája előadását hallgatta a normannokról és a szászokról (Lewnak ez volt a szaktárgya az egyetemen), és kedvenc uzsonnáját fogyasztotta: ketchupos szendvicset egy pohár tejjel.

Trent ott állt hát a folyosó végén, nézte, amit a többi gyerek már megnézett. Csak állt, állt sokáig.

- Mi lehet ez, Trent? - szólalt meg végül is Laurie. Az meg se fordult a fejében, hogy Trent esetleg nem tudja. Trent mindent tudott. Alig hitt a szemének, amikor bátyja megcsóválta a fejét.

- Nem tudom - mondta Trent a résbe kukkantva. - Azt hiszem, valami fém. Jó lett volna, ha hozok egy zseblámpát. - Belenyúlt a résbe, és megtapogatta a "valami"-t. Laurie-t bizonytalan nyugtalanság fogta el, és megkönnyebbült, amikor Trent visszahúzta az ujját. - Igen, fém.

- És ott kell lennie bent? - kérdezte Laurie. - Úgy értem, mindig ott volt? Azelőtt is?

- Nem - felelte Trent. - Emlékszem, egyszer átvakolták a házat. Közvetlenül azután, hogy a mama összeházasodott vele. Semmi más nem volt ott bent, mint lécek.

- Azok micsodák?

- Keskeny deszkák. A vakolat és a ház külső fala közé kerülnek. - Trent a résbe nyúlt, és ismét megtapogatta a fémet, amely fakófehérnek látszott ott bent. A rés körülbelül tíz centi hosszú és a legszélesebb pontján több mint egy centi volt. - Szigetelést is tettek be - mondta Trent töprengve: szemöldökét összehúzta, kezét agyonmosott farmernadrágja hátsó zsebébe fúrta. - Emlékszem. Rózsaszínű, dagadozó anyag volt, olyan, mint a vattacukor.

- És most hol van? Nem látok semmilyen rózsaszín anyagot.

- Én sem - hagyta rá Trent. - Pedig betették. Emlékszem. - Szeme végigfutott a tízcentis résen. - Ez a fém a falban valami új. Kíváncsi lennék, hogy milyen vastag és meddig terjed. Hogy csak itt a másodikon van-e, vagy...

- Vagy...? - Laurie nagy, elkerekült szemmel nézett rá. Kezdett megrémülni.

- Vagy az egész házban - fejezte be bátyja még mindig tűnődve a mondatot.

Másnap délután iskolából hazajövet Trent megbeszélésre hívta össze a Bradbury gyerekeket. A megbeszélés elég viharosan indult, Lissa ugyanis azzal vádolta Briant, hogy megszegte "ünnepélyes esküjét", mint mondta, Brian pedig, aki nagy zavarban volt, azzal vádolta Laurie-t, hogy szörnyű veszedelembe sodorta anyjuk lelkét, mert felfedte Trentnek a titkot. Bár a lélek mibenlétével nem volt teljesen tisztában (a Bradburyk unitáriusok voltak), úgy látszott, afelől nincsenek kétségei, hogy Laurie kárhozatra ítélte anyját.

- Hát - mondta Laurie -, ebben azért neked is van részed, Brian. Úgy értem, te keverted bele anyát a dologba. Eskettél volna meg inkább Lew nevére. Felőlem ő máris mehet a pokolba.

Lissát, aki túl ifjú és túl érző szívű volt ahhoz, hogy bárkit is a pokolba kívánjon, annyira elszomorította ez a marakodás, hogy elpityeredett.

- Csend legyen, ebből elég! - mondta Trent, és magához szorította Lissát, amíg lelki egyensúlya többé-kevésbé helyre nem állt. - Ami történt, megtörtént, és szerintem minden a legjobb úton halad.

- Tényleg? - kérdezte Brian. Ha Trent valamit jónak nyilvánított, Brian azt az utolsó csepp véréig védelmezte volna, ez magától értetődött, de Laurie a mama nevére esküdött meg.

- Ami ennyire fura, azt ki kell vizsgálni, és ha most azon vitatkozunk, hogy ki tette jól, ki tette rosszul, hogy megszegte a fogadalmát, rengeteg időt elpocsékolunk, és nem jutunk semmire.

Trent tüntetőleg a szoba - a szobája - falán függő órára pillantott. Három óra húsz volt. Úgy érezte, nem kell többet mondania. Anyjuk reggel felkelt ugyan, hogy elkészítse Lew reggelijét - a két háromperces tojás korpás búzakenyér pirítóssal és lekvárral férje számos mindennapi igénye közé tartozott -, de utána visszafeküdt, és ágyban is maradt. Iszonyatos fejfájások, migrének gyötörték, olykor két, sőt három napon át, acsarogva marcangolták védtelen (és sokszor már-már megbomló) agyát, aztán körülbelül egy hónapig békén hagyták.

Ő tehát nem láthatta meg őket a másodikon, nem kellett találgatnia, miben sántikálnak, de "Lew papá"-val egész másképp állt a dolog. Mivel dolgozószobája arról a bizonyos folyosóról nyílt, nem messze a különös réstől, könnyen megeshetett, hogy felfigyel rájuk: vizslató szemét - és érdeklődését - csak úgy kerülhették el biztosan, ha a távollétében vizsgálódnak - ezért nézett Trent olyan jelentőségteljesen az órára.

A család tíz nappal azelőtt tért vissza az Államokba, hogy Lew-nak ismét meg kellett kezdenie a tanítást, ám ő éppúgy nem bírta ki az egyetem nélkül, ha csak tizenöt-tizenhat kilométerre volt is tőle, mint ahogy a hal sem bírja ki víz nélkül. Nem sokkal tizenkettő után elment, degeszre tömött aktatáskával: Anglia különböző történelmi nevezetességű helyein temérdek ismertetőt, cikket és tanulmányt szedett össze. Azt mondta, ezeket akarja rendezni és elrakni. Ami Trent szerint annyit jelentett, hogy az egészet begyömöszöli íróasztala egyik fiókjába, bezárja szobáját, és lemegy a történelem tanszék társalgójába. Ott aztán elkávézgat és elpletykálgat a haverjaival... azazhogy, mint Trent felfedezte, az olyan kollégiumi tanárt, akinek "haver"-jai vannak, az emberek lenézik. "Kollégák"-at illik mondani. Egyszóval nem volt otthon, és ez jó volt, de ötig bármikor hazajöhetett, és ez nem volt jó. Ám így is volt valamennyi idejük, és Trent eltökölte, hogy nem fogják elfecsérelni, nem fognak azon huzakodni, hogy ki kinek mit fogadott meg esküvel.

- Figyeljete ide, srácok - mondta, és örömmel állapította meg, hogy valóban figyelnek, a "kivizsgálás" - vagy talán "nyomozás" - izgalmaiban elfeledkeztek vádjairól és viszontvádjaikról. Az is hatott rájuk, hogy Trent nem tudta megmagyarázni, mi az, amit Lissa felfedezett. Mindhárman osztottak, legalábbis bizonyos fokig, Briannek Trentbe vetett naiv hitében - ha Trent nem értett valamit, ha Trent valamit furcsának, sőt netán meghökkentőnek talált, valamennyien egyetértettek vele.

Laurie mindhármuk szíve szerint beszélt, amikor kijelentette: - Csak mondd meg, mit tegyünk, Trent: mi megteesszük.

- Rendben van - mondta Trent. - Szükségünk lesz egy-két dologra. - Mély lélegzetet vett, és magyarázni kezdte, hogy mire gondol.

Amikor már mind a négyen összegyűltek a rés körül a második emeleti folyosó végén, Trent felemelte Lissát, hogy a kislány bevilágíthasson a résbe egy kis elemlámpával - azzal, amellyel anyjuk a szemüket,

fülüket, orrukat szokta megvizsgálni, ha nem érezték jól magukat. Mindenki láthatta a fémet; annyira nem volt fényes, hogy élesen visszaverte volna a lámpa sugárvérvéjét, de azért fénylett - valahogy selymesen. Acél, vélekedett Trent, acél vagy talán ötvözet.

- Mi az az ötvözet, Trent? - kérdezte Brian.

Trent megrázta a fejét. Nem tudta pontosan. Laurie-hoz fordult, a fúrót kérte.

Brian és Lissa aggodalmas pillantást váltott, amikor Laurie odaadta. A fúró az alagsori műhelyből származott, és már csak az alagsor volt az egyetlen hely a házban, amely az igazi apjuké maradt. Lew papa tízszer-tizenkétszer ha lent járt, mióta feleségül vette Catherine Bradburyt. A kisebb gyerekek ugyanolyan jól tudták ezt, mint Trent és Laurie. Nem attól tartottak, hogy Lew papa észre fogja venni, hogy valaki használta a fúrót; a lyukak nyugtalanították őket, amiket a fúró a falon hagy a dolgozószobája körül. Egyikük se mondta ki ezt, Trent azonban leolvasta elkomorodó arcukról.

- Nézzétek - mondta, úgy tartva a fúrót, hogy jól láthassák. - Ez egy úgynevezett furdancs, tűvékony fúróval. Látjátok, milyen incifinci? És mivel csak a képek mögött fúrunk, szerintem nincs mitől félnünk.

A második emeleti folyosón körülbelül egy tucat bekeretezett metszet függött, felük a dolgozószoba ajtaján túl, azon a részen, melynek a végében a faliszekrény volt, ahol a bőröndöket tartották. Legtöbbjük nagyon réGINEK látszott, és Titusville-t, a Bradburyk lakhelyét ábrázolta, nem éppen lenyűgözően.

- Sose néz rájuk, mért nézne mögÉjük? - mondta Laurie is.

Brian egyik ujjával megérintette a fúrót, majd bólintott. Lissa figyelte, mit csinál, majd utánozta mindkét mozdulatot. Ha Laurie valamire azt mondta, rendben van, akkor az valószínűleg rendben volt; ha Trent azt mondta, akkor majdnem biztosan rendben volt; ha mindketten azt mondták, akkor már nem lehetett helye semmiféle kételynek.

Laurie levette a réshez legközelebb eső képet, és odaadta Briannek. Trent fúrni kezdett. A többiek nézték: a három gyerek olyan volt, mint a dobót biztató belső hármás a mérkőzés egyik különösen feszült percében.

A fúró könnyen hatolt be a falba, és a lyuk csakugyan parányi lett, ahogy Trent ígérte. Az is megnyugtató volt, hogy amikor Laurie lekasztotta horgáról a képet, sötétebb négyszög tűnt fel a tapétán. Ebből arra lehetett következtetni, hogy a Titusville közkönyvtárát megörökítő metszetet már jó ideje nem vette le senki a falról.

Miután tízszer-tizenkétszer megforgatta a hajtókart, Trent megállt, és az ellenkező irányba tekerte: kihúzta a fúrót.

- Mért hagytad abba? - kérdezte Brian.

- Mert valami keménybe ütköztem.

- Itt is fém volna? - kérdezte Lissa.

- Azt hiszem. Egy biztos: nem fa. Nézzük meg! - Bevilágított a lámpával, s hol erre, hol arra döntötte, forgatta a fejét, aztán határozottan megrázta. - Az én fejem túl nagy. Emeljük fel Lissát.

Laurie és Trent felemelte, és Brian felnyújtotta neki a kis lámpát. Lissa összehúzott szemmel lesett be a lyukba, majd ezt mondta: - Itt ugyanaz van, mint a résben, amit találtam.

- Jó - mondta Trent. - Jöhet a következő kép.

A fúró a második és a harmadik mögött is fémbe ütközött. A negyedik mögött - ekkor már egészen közel

jutottak Lew dolgozója ajtajához - akadálytalanul hatolt be egyre mélyebben a falba, míg Trent ki nem húzta. Ezúttal Lissa, amikor felemelték, jelentette, hogy a "rózsaszínű anyag"-ot látja.

- Igen, a szigetelést, amiről beszéltem neked - mondta Trent Laurie-nak. - Próbáljuk most meg a másik oldalt.

A folyosó keleti oldalán négy kép mögött kellett fúrniuk, amíg falécre és aztán szigetelésre akadtak a vakolat mögött... és épp az utolsó képet akasztották vissza a helyére, amikor meghallották a kocsibejáróra ráforduló öreg Porsche - Lew járgánya - zsémbes dohogását.

Brian, akinek fel kellett volna akasztani a képet - lábujjhegyre állva épp felért a horogig -, elejtette. Laurie azonban utánakapott, és sikerült megragadnia a keretét. De a következő pillanatban olyan erős reszketés fogta el, hogy tovább kellett adnia Trentnek, különben ő is elejti.

- Te akaszd fel - mondta rémült arccal bátyjának. - Én is elejtettem volna, ha gondolok rá, hogy mit csinálok. Ei én.

Trent felakasztotta a képet, amely a városi parkon áthaladó lovas kocsikat ábrázolt, és látta, hogy egy kicsit ferdén lóg. Kinyújtotta a kezét, hogy megigazítsa, de még mielőtt a kerethez értek volna az ujjai, visszahúzta. Húgai és öccse valamiféle istennek képzeltek, Trent azonban elég okos volt ahhoz, hogy tisztában legyen vele: ő is csak gyerek, nem több. Ám egy gyerek is - feltéve, hogy egy gyereknek még csak félig van kifejlődve az agya -, egy tizennégy éves srác is tudja, hogy ha az efféle dolgok kezdenek kedvezőtlenül alakulni, egyszerűen abba kell hagyni őket. Ha tovább bajlódik a képpel, biztosan leesett volna, üvegcserepekkel szórva tele a padlót - Trent valamiképp tudta ezt.

- Gyerünk! - suttogetta. - Le a földszintre! A tévésobába!

A földszinten becsapódott a hátsó ajtó: Lew jött be.

- De hát nem egyenes! - tiltakozott Lissa. - Trent, a kép...

- Ne törődj vele! - szólt rá Laurie. - Csináld, amit Trent mond.

Trent és Laurie tágra nyílt szemmel nézett egymásra. Ha Lew a konyhába ment, hogy valami harapnivalót készítsen magának, amivel kihúzza vacsoráig, nem lesz semmi baj. Ha viszont nem a konyhába ment, akkor találkozni fog Lissával és Briannel a lépcsőn. Elég egy pillantás, és tudja, hogy itt valami folyik. Lissa és Brian ahhoz elég idős volt, hogy féken tartsa a nyelvét, de ahhoz nem, hogy az arcának is parancsolni tudjon.

A két kicsi hanyatt-homlok rohant lefelé.

Trent és Laurie lassabban, fülelve követte őket. Néhány másodpercre, amikor csak Brian és Lissa lépteinek a zaja hallatszott, szinte elviselhetetlenné fokozódott a feszültség, aztán Lew felüvöltött a konyhából: HALKABBAN, HÉ! ANYÁTOK ALSZIK!

És ha ettől nem ébred fel, gondolta Laurie, akkor semmitől.

Késő este, amikor Trent már félálomban volt, Laurie benyitott hozzá, bement, és leült az ágya szélére.

- Nem szeretted, de ez nem minden - mondta.

- Mármint kit? - kérdezte Trent, óvatosan kinyitva egyik szemét.

- Lew-t - felelte Laurie nyugodtan. - Tudod te, kire gondolok, Trent.

- Persze - adta meg magát a bátyja. - És igazad van. Nem szeretem.

- Félsz tőle, igaz?

Hosszú, hosszú csend, majd Trent beismerte: - Igen. Egy kicsit.

- Csak egy kicsit?

- Talán egy kicsit jobban, mint egy kicsit - mondta Trent. Rákacsintott hűgára, mosolyt remélt, de Laurie komolyan nézett vissza, és Trent nem is próbálkozott tovább. Hűgát nem lehetett felderíteni, legalábbis nem ezen az estén.

- Miért? Gondolod, hogy bánthat bennünket?

Lew sokat ordított velük, de sose nyúlt hozzájuk. Nem, jutott eszébe hirtelen Laurie-nak, ez így nem igaz. Egyszer, amikor Brian kopogás nélkül ment be a dolgozójába, Lew eltángálta. Alaposan. Brian igyekezett visszafojtani a könnyeit, de a végén nem bírta. És a mama is sírt, bár nem próbált közbelépni. De később valószínűleg mondott valamit a férjének, mert Laurie hallotta, hogy Lew vele is ordít.

De ez csak verés volt, nem "gyerekekkel szembeni szexuális erőszak", és őszintén: Brian igazán az idegeire tudott menni akárkinek, ha akart.

Csak hogy akart-e azon a bizonyos estén? - tűnődött most Laurie. Vagy Lew olyasmiért tángálta el és rikkantotta meg az öccsét, ami nem volt több, mint egy különben rendes kis kölyök ballépése? Laurie nem tudta, s egy lehangoló gondolat villant át az agyán, azok közül való, amelyek miatt úgy látta, Peter Pannak igaza volt, ha nem óhajtott felnőni: egyáltalán nem biztos, hogy akarja tudni. Egy valamit tudott: ki az, aki mindig mindenkinek az idegeire megy ebben a házban.

Rájött, hogy Trent nem felelt neki, és megbökte: - Lenyelted a nyelved?

- Csak gondolkozom - mondta Trent. - Fogas egy kérdés, tudod-e?

- Igen - felelte Laurie higgadtan. - Tudom.

És ezúttal hagyta gondolkodni.

- Nem - jelentette ki végül is Trent, kezét összekulcsolva a feje mögött. - Nem hiszem, Csöpi. - Laurie utálta, ha így hívták, de úgy döntött, ma este nem szól érte. Nem emlékezett, hogy Trent valaha is ilyen komolyan, megfontoltan beszélt volna vele. - Nem hiszem, hogy bántani fog... de azt hiszem, hogy tudna. - Felkönyökölt, és még komolyabban nézett hűgára. - De azt hiszem, a mamát bántja, és azt hiszem, a helyzet a mama szempontjából napról napra rosszabb.

- Szomorú, igaz? - mondta Laurie. Úgy érezte, menten elsírja magát. Miért van az, hogy a felnőttek néha annyira ostobák olyan dolgokkal kapcsolatban, amiket a gyerekek egész világosan látnak? Az ember legszívesebben megbillentené őket. - Először is, a mamának semmi kedve se volt Angliába menni... és ahogy Lew üvöltözik vele néha...

- Ne feledkezz meg a fejfájásokról se - mondta Trent határozott hangon. - Amiket Lew szerint csak bebeszél magának. Igen, szomorú a sorsa, az tény.

- Gondolod, hogy... lehetséges, hogy... tudod...

- Elvállik Lew-től?

- Igen - mondta Laurie megkönnyebbülten. Nem volt biztos benne, hogy ő maga ki tudja mondani ezt a

szót, és ha tudatában van, mennyire anyja lánya e tekintetben, akár válaszolhatott is volna saját kérdésére.

- Nem - mondta Trent. - A mama nem.

- Akkor nem tehetünk semmit - sóhajtott Laurie.

Trent hangja olyan halk volt, hogy húga is alig hallotta, mit mond: - Ó, tényleg?

A következő másfél héten sokfelé fúrtak apró lyukakat a házban, amikor senki sem láthatta őket: posztterek mögött a saját szobáikban, a hűtő mögött az éléskamrában (Brian be tudta préselni magát, s talált annyi helyet, hogy használhassa a furdancsot), a földszinti faliszekrényekben. Trent még az ebédlő egyik falát is megfúrta, egészen fent egy sarokban, ahonnan sohasem tűnt el teljesen az árnyék. A kétágú létra tetején dolgozott, a létrát Laurie tartotta.

Sehol sem volt fém. Csak léc.

A gyerekek egy kis időre elfelejtették a dolgot.

Körülbelül egy hónap múlva, amikor Lew már ismét teljes óraszámossal tanított, Brian egyik nap bement Trenthez, és közölte, hogy a másodikon újabb rés támadt a vakolaton, s hogy ebben is fém van. Trent és Lissa rögtön felment vele. Laurie még iskolában volt, zenekari próbán.

Akárcsak az első rés felfedezésekor, anyjuk ezúttal is ágyban volt, fejfájás gyötörte. Lew kedélye javult valamiképp, amióta megint bejárhatott az egyetemre (ahogy Trent és Laurie előre látta), előző este azonban heves vitába keveredett anyjukkal egy party miatt, amit a tanszéki kollégái számára akart rendezni. Ha volt valami, amit a korábbi Mrs. Bradbury utált és amitől félt, az háziasszonyi szerepe volt a tanszéki partykon. De Lew ragaszkodott ehhez az összejövetelhez, s a felesége végül engedett. És most ott feküdt az elsősétített hálósobában, szemén nedves törülközővel, az éjjeliszekrényen egy fiola Fiorinallal, míg Lew valószínűleg meghívókat osztogatott a történelemszolgálatban, hátba csapkodta tanártársait.

Az új rés a folyosó nyugati oldalán volt, a dolgozószoba ajtaja és a lépcső között.

- Biztos, hogy fémet láttál benne? - kérdezte Trent. - Ezt az oldalt már ellenőriztük, Bri.

- Nézd meg magad - mondta Brian, és Trent megnézte. Lámpa nem kellett hozzá, ez a rés szélesebb volt, s hogy a vakolat alatt fém rejtőzik, ahhoz nem fért kétség.

Trent hosszasan szemlélte, aztán közölte velük, hogy el kell mennie a vaskereskedésbe, mégpedig azonnal.

- Miért? - érdeklődött Lissa.

- Egy kis gipszet akarok venni. Nem szeretném, ha Lew észrevenné a rést. - Némi habozás után hozzátette: - És főképp nem szeretném, ha észrevenné benne a fémet.

Lissa a homlokát ráncolva nézett fel rá: - Mért nem, Trent?

Trent azonban ezt nem tudta pontosan. Legalábbis még nem.

Megint fúrni kezdtek, s ezúttal a második emelet minden falában fémet találtak, Lew dolgozóját is

beleértve. Ide Trent egyik délután osont be a furdanccsal, amikor Lew az egyetemen volt, anyjuk pedig bevásárlókörúton: közeledett a történész-party.

A korábbi Mrs. Bradbury ezekben a napokban igen sápadtnak és megviseltnek látszott - ez még Lissának is feltűnt -, de ha valamelyik gyerek megkérdezte, jól van-e, mindig zavarba ejtő, túlonatvidám mosolyt villantott rá, és azt felelte, sose volt jobban, igazán remekül érzi magát. Laurie, aki kíméletlenül őszinte tudott lenni, közölte vele, hogy túl soványnak találja. Ó dehogy, tiltakozott az anyja, Lew szerint rengeteget szedtem magamra odaát Angliában - az a sok finomság, amit a teához adnak... - Csak igyekszik visszanyerni a régi, harcképes formáját, állította, ennyi az egész.

Laurie-nak erről más volt a véleménye, de még Laurie sem volt elég kíméletlen ahhoz, hogy szemtől szembe meghazudtolja anyját. Ha mind a négyen egyszerre meglepik - mondhatni lerohanják -, talán más magyarázatot kaptak volna. Erre azonban még Trent sem gondolt.

Lew egyik diplomája, bekeretezve, ott lógott az íróasztala fölött. Míg a többi gyerek kint topogott az ajtó előtt, s úgy meg volt rémülve, hogy a hányinger kerülgette, Trent levette horgáról a bekeretezett diplomát, az íróasztalra fektette, s a tűvékony fúróval lyukat fúrt a helyét jelző sötétebb négyszög közepébe. Öt centi, és a fúró fémet ért.

Trent gondosan visszaakasztotta a diplomát - nagyon ügyelve, hogy ez még véletlenül se lógjon ferdén -, aztán kijött a szobából.

Lissa sírva fakadt megkönnyebbülésében, s aztán Brian is; látszott rajta, hogy bosszantja ez a gyengeség, de képtelen volt fegyelmezni magát. Laurie is alig bírta visszatartani a könnyeit.

Lyukakat fúrtak az első emeletre vivő lépcső mellett is, különböző pontokon, s ezekben a falakban is fémet találtak. A "fémezettség" az első emeleten folytatódott, a ház frontja felé vezető folyosónak mintegy a feléig. Brian szobájának minden fala fémmel volt bélelve, a Laurie-ének csak az egyik fala.

- Ezt a szobát még nem nőtte be teljesen - mondta Laurie komoran.

Trent meglepetten nézett rá. - Hogy?

De mielőtt Laurie felelhetett volna, Briannek nagy ötlete támadt.

- Próbáld meg a padlót, Trent! - mondta. - Nézd meg, ott is van-e!

Trent gondolkozott egy cseppet, vállat vont, és befélt Laurie szobájának a padlójába. A fúró végig nem ütközött akadályba, de amikor a saját ágya lábánál próbálta meg, felhajtva a szőnyeget, hamar kemény acéllal találkozott... vagy valami kemény isten tudja, mivel.

Aztán, mivel Lissa nyaggatta, felállt egy székre, és szemét összehúzáva, hogy védje az arcába hulló portól, befélt a mennyezetbe.

- Azannyt - mondta néhány másodperc múltán. - Itt is fém van. - Ennyi elég mára.

Egyedül Laurie látta, mennyire felkavarta ez a fejlemény Trentet.

Ezen az estén, villanyoltás után, Trent ment be Laurie-hoz, és Laurie még csak nem is színlelte, hogy álmos. Az igazat megvallva, az elmúlt hetekben egyikük sem aludt valami jól.

- Hogy értetted, amit mondtál? - sutogta Trent, leülve az ágy szélére.

- Mivel kapcsolatban? - könyökölt fel Laurie.

- Azt mondtad, még nem nőtte be a szobádat teljesen. Hogy értetted ezt?

- Ugyan, Trent... nem vagy te buta fiú.

- Nem hát - mondta Trent minden beképzeltség nélkül. - Lehet, hogy csak a te szádból szeretném hallani, Csöpi.

- Ha így hívsz, sose fogod hallani.

- Rendben van. Laurie, Laurie, Laurie. Így már jó?

- Jó. Ez az anyag mindenütt nő a házban. - Megállt. - Nem, ez így nem helyes. A ház alá nő.

- Még így sem helyes.

Laurie gondolataiba mélyedt, aztán felsóhajtott. - Rendben van - mondta. - Belénő a házba. Ellopja a házat. Ez már megfelel, Mr. Okostóni?

- Ellopja a házat... - Trent némán ült az ágyon, s a Chrissie Hynde-poszterre meredve mintha ízlelgette volna húga mondatát. Végül is bólintott, és az a mosoly ragyogott fel arcán, amit Laurie szeretett. - Igen... ez már megfelel.

- Mindenesetre, akármilyen nevet adunk is neki, úgy viselkedik, mintha élne.

Trent megint bólintott. Erre már ő is gondolt. Sejtelve se volt ugyan, miképp élhet a fém, de ha agyoncsapják, akkor se tudott volna más következtetést levonni, mint a húga, legalábbis egyelőre.

- De nem ez a legrosszabb.

- Hanem?

- Hanem az, hogy alattomos. - Laurie tekintete ünnepélyesen kapcsolódott a bátyjába, szeme nagy volt és ijedt. - Ez az a része a dolognak, ami nagyon nem tetszik nekem. Nem tudom, hogy mi indította el, vagy hogy mit jelent, és igazából nem is érdekel. De alattomos.

Beletúrt dús szőke hajába, és hátragereblyézte a halántékáról. Ez az ingerült, önkéntelen mozdulat fájón emlékeztette Trentet az apjára, akinek a haja pontosan ilyen színű volt.

- Úgy érzem, valami történni fog, Trent. Csak nem tudom, mi. És ez olyan, mint egy rossz álom, amiből nem tud kikeveredni az ember. Te is érzed ezt néha?

- Egy kicsit igen. De én tudom, hogy történni fog valami. Sőt talán azt is tudom, hogy mi.

Laurie hirtelen felült, és megragadta bátyja kezét. - Te tudod? Akkor mi? Mi?

- Nem vagyok, nem lehetek biztos benne - mondta Trent, és felkelt. - Azt hiszem, hogy tudom, de egyelőre nem akarom elmondani, hogy mire gondolok. Még keresnem kell egy kicsit.

- Ha fúrunk még egy csomó lyukat, a végén összedől a ház!

- Nem azt mondtam, hogy fúrnom kell, hanem hogy keresnem.

- Keresned, de mit?

- Valamit, ami még nincs itt - ami még nem nőtt ki. De ha kinő, nem hiszem, hogy el tudna bújni.

- Mondd meg, mi az, Trent!

- Még nem - mondta a bátyja, és gyors csókot nyomott az arcára. - Különben is... Csöpinek a kíváncsiság lett a veszte.

- Utállak! - sziszegte Laurie, s azzal ledobta magát az ágyra, és fejére rántotta a takarót. De miután beszélt Trenttel, jobban érezte magát, és jobban is aludt, mint az elmúlt héten bármikor.

Trent két nappal a nagy party előtt találta meg, amit keresett. Léven a legidősebb a gyerekek közt, talán észre kellett volna vennie, hogy anyja aggasztóan rossz bőrben van, e kifejezés legteljesebb értelmében: bőre fényesen feszült a pofacsontjain, sápadtsága csúnya sárgás árnyalatot kapott. Észre kellett volna vennie, milyen gyakran dörzsöli a halántékát, bár - szinte pánikszerűen - tagadta, hogy migrénje volna, vagy hogy egyetlenegyszer is lett volna az utóbbi nyolc-tíz napban.

Trent azonban ebből semmit sem vett észre. Túlságosan el volt foglalva a kereséssel.

A Laurie-val való, lefekvés utáni beszélgetés és a keresett dolog megtalálása közti négy vagy öt napban legalább háromszor átkutatta a nagy, régi ház összes faliszekrényét, s ötször vagy hatszor alaposan körülnézett a Lew dolgozója feletti padlásszobában és a nagy, régi pincében.

Végül is a pincében akadt rá.

Nem mintha másutt nem talált volna sajtószerű dolgokat - talált bizony. Az egyik első emeleti faliszekrény mennyezetéből rozsdamentes acél kapcsológomb állt ki. A második emeleti bőröndtároló szekrény egyik falából valamiféle ívelt fémarmatúra domborodott ki. Felülete fényes volt, halványzöld... amíg Trent hozzá nem ért. Akkor ugyanis sötét rózsaszínűre változott, s a fal mélyéből halk, de erőteljes zúgás hallatszott. Trent úgy kapta vissza a kezét, mintha az armatúra forró lett volna (és amikor megváltozott a színe, a villanyűzhelyek lapjait idézve eszébe, esküdni mert volna, hogy az). Miután visszarántotta kezét, az ívelt fém megint szürke lett. A zúgás is nyomban megszűnt.

Előző nap vékony, összefonódó acélkábelek pókhálóját fedezte fel a padlásszoba egy sötét sarkában, lent a tető és a padló találkozásánál. Már jó ideje mászkált négykézláb ide-oda, mindössze annyi eredménnyel, hogy melege lett és összekoszolta magát, amikor hirtelen megpillantotta ezt a meghökkentő tüneményt. Megdermedt, s egy lecsüngő hajfűrtjén át bámulta a kábeleket, amint előkígyóztak a semmiből (ő legalábbis így látta), amint találkoztak, egymásra tekeredtek, olyan szorosan, hogy szinte eggyé váltak, s aztán folytatták útjukat a padlóig, amelybe belefűrták magukat, s álmatag kis fűrészporsomókban lehorgonyoztak. Úgy rémlett, valamiféle hajlékony tartórendszer hoznak létre, s ez nagyon erős lesz, össze tudja fogni a házat, bárminek csapódik is neki, bármilyen erős ütések érik is.

De miért csapódna neki valaminek?

És miért érnék erős ütések?

Trent most is azt képzelte, hogy tudja. Nehéz volt elhinni, de azt képzelte, hogy tudja.

A pince északi végében, jóval túl a műhelyen és a kazánházon, volt egy kis kamra. Igazi apjuk ezt "borospince"-ként emlegette, és bár alig két tucat palack elég gyöngye minőségű bort tartott benne ("lőré"-t, ahogy mondogatta, s anyjuknak ezen mindig kuncognia kellett), igen gondosan helyezte el a palackokat egymást keresztező, maga készítette állványokon.

Lew ide még ritkábban jött le, mint a műhelybe; nem ivott bort. És bár anyjuk annak idején gyakran megivott egy-két pohárral az apjukkal, ő is leszokott róla. Trent még nem felejtette el, milyen szomorú lett az arca, amikor Bri egyszer megkérdezte tőle, miért nem iszik már meg soha egy pohár "lőré"-t a kandalló

előtt.

- Lew nem helyesli az iszogatást - felelte Briannek. - Azt mondja, ez afféle mankó.

A borospince ajtaján volt ugyan lakat, de csak azért, hogy ne nyíljon ki, s ne engedje be a kazán felől áramló meleget. A kulcs ott lógott mellette. Trentnek azonban nem volt szüksége rá. Első vizsgálódásai után nem csattintotta be a lakatot, s azóta sem járt itt senki, aki ezt megtehette volna. Amennyire ő tudta, soha egy lélek se jött már le a pincének ebbe a végébe.

Nem nagyon csodálkozott, amikor az ajtó felé tartva kiömlött bor szaga csapta meg az orrát: ez is csak azt bizonyította, amit ők ketten Laurie-val már tudtak - szép csendben bizonyos változások történtek szerte az egész házban. Kinyitotta az ajtót, s amit látott, megrémítette ugyan, de valójában nem lepte meg.

A borospince két falát fémszerkezetek törték át, rombusz alakú rekeszeikkel szétszabdalva az állványokat: a bollingeres, mondavis és battigliás palackok a földre zuhantak és eltörtek.

Akárcsak a kábelek fent a padlószobában, ami itt formálódott - vagy Laurie szavát használva: nőtt -, még nem volt kész. És olyan fényességben jött létre, hogy Trentnek bántotta a szemét, s a gyomrát is megfájdította egy kicsit.

Itt azonban nem voltak kábelek, sem armatúrák. Amik igazi apja elfeledett borospincéjében nőttek, azok állványoknak, műszerdobozoknak, előlapoknak látszottak. És ahogy nézelődött, itt-ott felpúposodott a fém, mintha izgatott kígyók ütnék fel fejüket, aztán a bizonytalan alakzatokból szabályos skálák, kapcsolók, kijelzők születtek. Néhány pislogó fényt is észrevett. És amikor odanézett, valóban pislogni kezdett egyik-másik.

Halk, sóhajszerű hang kísérte ezt a teremtési aktust.

Trent beljebb lépett, mert megakadt a szeme egy élénkpiros fényen vagy fénysoron. A lépést tüsszentés követte - az öreg betonon szánkázó, falbontó berendezések, állványok nem kevés port csináltak.

A fények, amelyek felkeltették a figyelmét, számok voltak. Keskeny üveglap alatt virítottak egy fémalkotmányon, amely épp kitolatott az egyik állványból. Karosszékre emlékeztetett, noha senki sem tudott volna kényelmesen elhelyezkedni benne. Legalábbis senki, akinek ember formája van, gondolta Trent, és megborzongott.

Az üveglap a furcsa szék - ha valóban annak szánták - egyik karjában volt. És a számokon talán azért akadt meg Trent szeme, mert mozogtak.

72.34.18

után

72.34.17

következett, majd

72.34.16.

Trent az órájára nézett, amelynek nagy másodpercmutatója volt, s megbizonyosodott abban, amire a látottakból következtetett. Lehet, hogy a szék - nem szék, de az üveglap alatti számok egy digitális óra számai. Egy olyan óráé, amely visszafelé jár. Egész pontosan kifejezve: visszaszámlál. És vajon mi fog történni a mai délutántól számított három nap múlva, amikor

00.00.01

után

00.00.00

jelenik meg az üveglap alatt?

Trent többé-kevésbé biztos volt benne, hogy tudja. Minden amerikai fiú tudja, hogy ha egy visszafelé járó óra kijelzője végül is csupa nullát mutat, két dolog történhet: vagy felrobban valami, vagy felszáll egy űrhajó.

Trent úgy gondolta, robbantáshoz túl sok a szerkentyű itt.

Úgy gondolta, valami bekerült a házba, amíg Angliában voltak. Talán valamiféle spóra, amely vagy egymilliárd évig sodródott a világűrben, aztán a föld gravitációs erejének engedve leszállt, szép csigavonalban átlibegett a légkörön, mint egy kis tejelőkórópihe a gyöngye szélben, és végül leereszkedett egy ház kéményébe az Indiana állambeli Titusville-ben.

A Bradbury-ház kéményébe az Indiana állambeli Titusville-ben.

Persze valami egészen más is lehetett a dolgok nyitja, de Trent a spóraelméletet érezte helyesnek, s bár a legidősebb volt a Bradbury gyerekek közt, még elég ifjú volt ahhoz, hogy miután este kilenckor bekebelezett egy zöldpaprikás pizzát, jól aludjon, s hogy feltétlenül higgyen az érzékeinek és a megérzéseinek. És végeredményben mit számított ez? Az számított, ami történt.

No meg persze az, ami történni fog.

A pincét elhagyva Trent ezúttal nemcsak becsattantotta a lakatot, hanem a kulcsot is magával vitte.

Lew tanszéki partyján szörnyű dolog történt. Nem sokkal kilenc előtt történt, alig háromnegyed órával az első vendégek megérkezése után, s Trent és Laurie később hallotta, amint Lew ordítózik az anyjukkal, közölve, hogy egyetlen istenverte dologban volt csak tekintettel rá: jól időzítette a bolondériáját - ha vár vele, mondjuk, úgy tízig, akkor már ötvenen vagy még többen kerengtek volna a nappaliban, az ebédlőben, a konyhában és a hátsó fogadószozában.

- Mi az ördög van veled? - bömbölte, s amikor Trent érezte, hogy Laurie keze bebújik az övébe, mint valami hideg kis egér, megszorította. - Nem tudod, hogy fognak csámcsogni ezen az emberek? Nem tudod, hogy tálalják az ilyesmit a tanszékünkön? Az ég szerelmére, Catherine - ez tényleg szuperprodukció volt!

Anyjuk egy szót se szólt, csak zokogott halkan és tehetetlenül, s Trent egy pillanatra akaratlanul, de iszonyúan meggyűlölte. Hogy a csudába mehetett hozzá ehhez a pacákhoz? Hát nem azt kapja csak, amit megérdemel, amiért ilyen bolond volt?

De rögtön elszégyellte magát, elhessentette ezt a gondolatot, s Laurie felé fordult. És megdöbbsent: hűga arcát könnyek szántották végig, s a néma szomorúság, amit a szemében látott, késpengeként járta át a szívet.

- Remek party volt, mi? - suttogetta Laurie, tenyere élével dörgölve az arcát.

- Ahogy mondd, Csöpikém - hagyta rá Trent, és magához szorította, hogy nyugodtan sírhasson, anélkül hogy meghallanák. - Amikor majd év végén összeállítom a tíz legnagyobb élményemet, ez lesz a listavezető, nem vitás.

Úgy látszott, hogy Catherine Evans (aki sose volt még így elkeseredve, sose kívánta ennyire, bár csak lehetne ismét Catherine Bradbury) mindenkinek hazudott. Ezúttal ugyanis nem egy-két napig tartott a migrénje - két hét óta gyötörte már, sikoltozni tudott volna kínjában. Jóformán semmit sem evett, és hét-nyolc kilót fogyott. Épp Stephen Krutchmert, a történelemtanszék vezetőjét és nejét kínálta harapnivalóval, amikor a világ elvesztette színét, s hirtelen elúszott tőle. Úgy bukott előre, mintha nem volna csont a testében, s az egész tálca kínai sertésroládot Mrs. Krutchmer méregdrága, pont erre az alkalomra vásárolt Norma Kamali ruhájának mellrészére borította. Brian és Lissa meghallotta az izgatott hangokat, és lelopakodott - már pizsamában - a lépcsőn, megnézni, mi folyik odalent, bár Lew papa mindkettőjüknek (sőt valójában mind a négyüknek) szigorúan megtiltotta, hogy miután a party megkezdődött, lejöjjenek a földszintre.

- Az egyetemi népség nem szereti, ha gyerekek lábatlankodnak a tanszéki partykon - magyarázta meglehetősen nyersen még délután. - Az ilyesmi vegyes érzelmeket kelt. De amikor megpillantották anyjukat a földön, a körülötte térdelő aggodalmas ábrázatú tanszéki tagok gyűrűjében (Mrs. Krutchmer nem volt ott, kiszaladt a konyhába, hogy hideg vízzel eltávolítsa ruhája elejéről a mártásfoltokat, mielőtt még beivódnának), megfélekeztek mostohaapjuk határozott utasításáról, és berontottak, Lissa bögve, Brian üvöltve rémületében és izgalmában. Lissának sikerült belerúgnia az ázsiai tanulmányok vezetőjének bal veséjébe. Brian, aki két évvel idősebb és tizenöt kilóval nehezebb volt, túltett rajta: a kandallóba penderítette az első félév vendégeladóját, egy kövérkés, babaarcú hölgyeményt, aki rózsaszín ruhában és felkunkorodó orrú estélyi cipőben pompázott. Egy nagy, szürkésfekete hamurakásra huppant le, és megrökönyödve pislogott.

- Mama! Mami! - kiáltotta Brian, megrázva az egykori Catherine Bradburyt. - Mami! Ébredj fel!

Mrs. Evans megmozdult, és felnyögött.

- Vissza az emeletre! - mondta Lew hidegen. - Mind a ketten.

Aztán, mivel semmi jelét nem adták, hogy engedelmeskedni fognak, Lew megfogta Lissa vállát, és addig szorította, míg fel nem sikoltott. Mereven nézte a kislányt, arca halottsápadt volt, csak jobb- és balfelől virított, közepén, egy-egy piros folt - élénkpiros, akár az olcsó rúzs.

- Majd én elintézem ezt - mondta, s két keményen összeharapott fogsora még beszéd közben is csak résnyire nyílt szét. - Te most azonnal felmész a bátyáddal a...

- Vedd le róla a kezed, te átokfajzat - mondta Trent hangosan, jól érthetően.

Lew - és valamennyi vendég, aki elég korán érkezett ahhoz, hogy tanúja lehessen e szórakoztató közbiztonsági - a nappali és a hall közti boltív felé fordult. Itt állt Trent és mellette Laurie. Trent ugyanolyan sápadt volt, mint mostohaapja, de arca nyugodtnak tűnt, nem torzult el. A jelenlevők közt akadtak olyanok, ha nem is sokan, akik még ismerték Catherine Evans első férjét, s ezek később megegyeztek abban, hogy apa és fia közt bámulatos a hasonlóság. Szinte azt lehetett hinni, Bill Bradbury feltámadt halottaiból, hogy szembeszálljon rossz természetű utódjával.

- Menjetek fel, de tüstént - mondta Lew. - Mind a négyen. Nincs itt semmi keresnivalótok. Semmi az égvilágon.

Mrs. Krutchmer közben visszajött, Norma Kamali toalettjének mellrésze még nedves volt, de nagyjából tiszta.

- Vedd le a kezed Lissáról - mondta Trent.

- És anyánkat is hagyd békén - mondta Laurie.

Mrs. Evans most felült, két kezét a fejéhez emelte, kábultan körülnézett. A fejfájás elszállt, akár egy léggömb, s zavarodottság és gyöngeség maradt utána, de végre megszabadult a gyötrelmekről, amiket tizennégy napon át el kellett viselnie. Tudta, hogy valami szörnyűséget követett el, kínos helyzetbe hozta Lew-t, talán lehetetlenné is tette, pillanatnyilag azonban sokkal jobban örült a fájdalom megszűnésének, semhogy ez érdekelte volna. A szégyen várhat. Most nem akart semmi mást, mint felmenni - nagyon lassan - és lefeküdni.

- Ezért még számolunk - jelentette ki Lew négy mostohagyerekére nézve a nappali döbbszent csendjében, amely szinte teljes volt. Nem egyszerre nézett rájuk, hanem egyenként, mintha külön-külön mérlegelné bűnük természetét és súlyát. Amikor tekintete Lissán állt meg, a kislány sírni kezdett. - Elnézést kérek a viselkedésükért - fordult ekkor Lew a társaság felé. - Attól tartok, a feleségem túl engedékeny velük. Egy jó angol nevelőnő kellene, aki...

- Ne legyen már számár, Lew - szólt rá Mrs. Krutchmer. Hangja nagyon erős volt, de korántsem kellemes, egy kicsit számárdításra emlékeztető - vagyis bagoly mondja verébnek... Brian odaugrott, átölelte hűgát, és neki is potyogni kezdtek a könnyei. - A felesége elájult. A gyerekek aggódtak érte. Ennyi az egész.

- És nagyon helyes, hogy aggódtak - tódította a vendéglőadó, igyekezve kikecmeregni a kandallóból, ami az ő terjedelmével nem ment könnyen. Rózsaszín ruhája merő szürke maszat lett, arcán koromcsíkok. Egyedül a cipője maradt makulátlan, a nevetséges, mégis kedves kunkori orrú cipellője, de úgy látszott, nem veszi szívére az ügyet. - A gyerekek igenis törődjenek az anyjukkal. A férjek pedig a feleségükkel.

Az utóbbi mondatot nyilván Lew Evansnek szánta, mert jelentőségteljesen ránézett, Lew azonban nem vette észre: Trentet és Laurie-t figyelte, ahogy feltámogatják anyjukat a lépcsőn. Lissa és Brian úgy lépkedett a nyomukban, mint valami díszőrség.

A party folytatódott. Az incidensről nemigen esett szó - tanszéki partykon megpróbálják elfelejteni a kellemetlenségeket. Mrs. Evans (aki legfeljebb három órát aludt egy éjszaka, mióta férje bejelentette, hogy partyt akar adni) rögtön mély álomba zuhant, mihelyt feje a párnát érintette, s a gyerekek hallották, ahogy Lew harsányan jópofáskodik odalent - nélküle. Trent gyanította, hogy meg is könnyebbült egy kicsit, mert most már nem kellett a rémült egérként ide-oda surranó feleségével bajlódnia.

Egyetlenegyszer sem szakított annyi időt, hogy feljöjjön, s megnézzze, jól van-e.

Egyetlenegyszer sem. Csak amikor a partynak vége volt.

Miután az utolsó vendéget is kikísérte, nehéz léptekkel felment, és szólt a feleségének, hogy ébredjen fel... s az asszony felébredt, engedelmeskedett neki ebben is, mint minden másban attól a naptól fogva, hogy végzetes hibát követett el: a lelkes színé előtt ígért "örök engedelmességet" Lew-nak.

Lew benyitott Trent szobájába, és végigfuttatta szemét a gyerekeken.

- Tudtam, hogy itt vagytok mind - mondta önelégült kis bölintással. - Összeszűríték a levelet. Meg lesztek büntetve, tudjátok, igaz? De meg ám. Holnap. Most egy kettő, ágyba, és elmélkedjétek a történetekről. Oszolj, mindenki a szobájába. És ne legyen ide-oda mászkálás se!

Lissa és Brian nem "mászkált", az kétségtelen, túlságosan kimerültek, és érzelmileg is ki voltak facsarva ahhoz, hogy bármi mást tegyenek, mint lefeküdjének és nyomban elaludjanak. Laurie azonban "Lew papá"-ra fittyet hányva visszament Trenthez, és néma megütközéssel hallgatták, amint mostohaapjuk legorombítja anyjukat, amiért el merészelt ájulni az ő partyján... és amint anyjuk csak sír, sír, és meg se kíséri az ellentmondást vagy éppen a tiltakozást.

- Ó, Trent, most mit fogunk csinálni? - kérdezte Laurie, homlokát bátyja vállának nyomva, hogy ne

hallatsszék ki, amit mond.

Trent arca roppant sápadt volt, de nyugodt. - Csinálni? - mondta. - Semmit se fogunk csinálni, Csöpikém.

- De kell, Trent! Kell valamit csinálnunk! Segítenünk kell rajta!

- Nem, nem kell - mondta Trent. Szája körül halvány és valamiképp félelmetes mosoly jelent meg. - A ház majd segít helyettünk. - Órájára nézett, s egy kicsit számolgatott. - Holnap délután három óra harmincnégykor a ház mindent elvégez.

Reggel nem került sor a büntetésre: Lew Evans minden gondolatát lefoglalta a nyolckor megtartandó szemináriuma, A normann hódítás következményei. Trentet és Laurie-t ez nem lepte meg, de nagyon örültek a "halasztás"-nak. Lew ugyanis közölte, hogy este egyenként foglalkozik majd velük a dolgozójában, és "mindenkire rámér néhány ütést, annak rendje s módja szerint". Miután ezzel az isten tudja, honnan vett idézettel megfenyegette őket, fejét felszegve, aktatáskáját keményen megmarkolva kimasírozott a házból. Anyjuk még aludt, amikor Porschéja eldübörgött.

A két kisebbik testvér, egymást átölelve, a konyhánál állt: Laurie-nak az egyik Grimm-mesét juttatták eszébe. Lissa pityergett. Brian tartotta magát - legalábbis egyelőre -, de sápadt volt, a szeme alatt bíborvörös táskák. - El fog kalapálni bennünket - mondta Trentnek. - És nagyokat tud odasózni, hajaj.

- Nem fog - jelentette ki Trent. A többiek reménykedve, de kételkedve néztek rá. Lew végtére is beígérte a verést; még Trentet sem hajlandó kihagyni ebből a fájdalmas megaláztatásból.

- De Trent... - kezdte Lissa.

- Figyeljetek ide - mondta Trent, s elhúzott egy széket az asztaltól, megfordította, majd lovaglóülésben odaült a két kicsi elé. - Szóval figyeljetek ide, de nagyon jól, minden szó számít. A dolog fontos, egyikünk sem hibázhat.

Brian és Lissa némán függesztette rá nagy, zöldeskék szemét.

- Ahogy kijöttök az iskolából, gyertek egyenesen haza... de csak a sarokig. A Maple és a Walnut sarkáig. Világos?

- I-igen - mondta Lissa bizonytalanul. - De miért, Trent?

- Azzal ne törődjete - felelte Trent. Az ő szeme - amely szintén zöldeskék volt - csillogott, Laurie azonban úgy érezte, ez a csillogás nem jelent semmi jót, sőt nem is annyira csillogás, mint inkább vészjósló szikrázás. - Csak legyetek ott. A postaládánál. Háromkor vagy legkésőbb negyed négykor. Értitek?

- Igen - felelte Brian, Lissa nevében is. - Megértettük.

- Mi már ott leszünk Laurie-val, vagy legfeljebb vártok ránk egy-két percet.

- De hát hogy képzeled ezt, Trent? - szólalt meg Laurie. - Három előtt ki se jövünk a suliból, és nekem még zenekari próbám is van, és amíg a busszal odaérünk a...

- Mi ma nem megyünk iskolába - mondta Trent.

- Nem? - Laurie-nak leesett az álla.

Lissa elszörnyedt. - Trent! - mondta. - Ezt nem csinálhatjátok! Ez... ez... lógás!

- Aminek pont most jött el az ideje - mondta Trent komoran. - Ti viszont készülődjete, aztán indíts az iskolába. És ne felejtsetek el: a Maple és a Walnut sarkán, háromkor, legeslegkésőbb negyed négykor. De bármi történjék is, ne gyertek egészen haza. - Szemében olyan vad láng lobbant, hogy Brian és Lissa egészen megrémült, és megint összebújtak, egymásnál kerestek bátorítást, védelmet. Még Laurie is megijedt. - Várjatok ránk, de ne merjete visszajönni ebbe a házba - mondta Trent. - Semmi szín alatt.

Miután a kicsik elmentek, Laurie megragadta Trent ingét, és kijelentette, tudni akarja, mi folyik itt.

- Valami köze van ahhoz, ami mindenütt nő a házban, tudom, hogy köze van, és ha azt akarod, hogy elblicceljem a sulit, és segítsek neked, jobb, ha megmondod, mire megy ki a játék, Trent Bradbury!

- Állítsd le magad, megmondom. - Trent óvatosan kiszabadította az ingét Laurie markából. - És nyugi, nyugi. Nem szeretném, ha felébresztenéd a mamát. Elküldene bennünket az iskolába, és akkor lőttek az egésznek.

- Szóval mi van itt? Hadd halljam.

- Gyere le a pincébe - mondta Trent. - Mutatok valamit.

És levitte hűgát a borospincébe.

Trent nem volt egészen biztos benne, hogy Laurie belemegy abba, amit tervez - ő maga is szörnyen... hm, visszafordíthatatlannak látta a dolgot -, de belement. Ha csak arról lett volna szó, eltűrnék-e a verést "Lew papá"-tól, nem is igen állt volna kötélnek, de Laurie-t éppúgy felkavarta, hogy eszméletlenül kell látnia anyját a nappali padlóján, mint ahogy Trentet felháborította, hogy milyen ridegen reagált erre a mostohaapjuk.

- Igen - mondta Laurie hidegen. - Azt hiszem, meg kell tennünk. - A széket nézte, a kijelzőt. Az üveglap alatt most ez a számsor piroslott:

07.49.21

A borospince egyébként már egyáltalán nem látszott borospincének. Igaz, borszag terjengett benne, s a padlóján, apjuk palacktartó állványainak összelapított roncsai közt, ott voltak a zöld üvegtörmelékek kupacai, de most már inkább úgy festett, mint az Enterprise űrhajó parancsnoki hídjá - ahogy egy örült elképzeli. Skálák forogtak. Digitális kijelzőkön adatok jelentek meg, változtak, újak jelentek meg. Fények pislogtak és villantak fel.

- Igen - mondta Trent. - Nekem is ez a véleményem. Micsoda rohadt egy alak, volt pofája így üvöltözni az anyánkkal!

- Trent, azért mégis...

- A szarházi. A szemétláda. A seggfej.

Ezekkel az erős kifejezésekkel azonban csak magát akarta megnyugtatni - és ezt mind a ketten tudták -, mint aki fűtyörészve megy el a temető mellett. Ahogy elnézte a műszereknek és berendezéseknek ezt a fura kis dzsungelét, Trentnek már-már felkavarodott a gyomra, úgy megrohanták a kételyek, olyan szorongás fogta el. Eszébe jutott egy könyv, amit apja olvasott fel neki még kiskorában, egy Mercer Mayer-história, melyben egy Bélyegevő Banya nevezetű szörnyeteg borítékba tett egy kislányt, és postán elküldte Annak, Akit Illet. Vajon az, amit ő most javasol, nem ilyesféle sorsra juttatná-e Lew Evanst?

- Ha nem teszünk valamit, megöli a mamát - mondta Laurie halkan.

- Hogy? - Trent olyan hirtelen fordította oda a fejét, hogy megsajdult a nyaka, de Laurie nem rá nézett. A visszaszámlálást végző óra piros számait nézte. Az üveglapon jól kivehetően tükröződött a szemüvege, amit csak tanítási napokon viselt. Szinte megbűvölten meredt a szék karfájára, nem vette észre, hogy Trent nézi, talán annak se volt tudatában, hogy bátyja ott van.

- Nem szántsándékkal - folytatta. - Talán még szomorú is lesz utána. Legalábbis egy ideig. Mert azt hiszem, szereti a mamát - a maga módján -, és a mama is szereti őt. Szintén a maga módján persze. De egyre jobban tönkreteszi a mamát. Folyton betegeskedni fog, és aztán... egyszer csak...

Elhallgatott, és a bátyjára nézett, és volt valami az arckifejezésében, ami jobban megrémítette Trentet, mint bármi ebben a különös, változó, alattomos házban.

- Hát mondd el, Trent - szólalt meg ismét Laurie. És megragadta bátyja karját. Keze nagyon hideg volt. - Mondd el, hogy fogjuk csinálni.

Felmentek Lew dolgozójába. Trent feltette magában, hogy ha kell, mindent átkutat, de már a legfelső fiókban megtalálták a kulcsot, gondosan be volt téve egy borítékba, amelyre Lew az ő kicsiny, formás nyomtatott betűivel ráírta: DOLGOZÓ. Trent zsebre vágta. Együtt hagyták el Laurie-val a házat, épp akkor, amikor az első emeleten megindult a zuhany, ami annyit jelentett, hogy anyjuk felkelt.

A napot a parkban töltötték. Bár egyikük se mondta ki, ez volt eddigi életük leghosszabb napja. Kétszer is látták az ellenkező irányban körútját végző rendőrt, s a nyilvános vécében húzódtak meg, amíg el nem tűnt. Nem kockáztathatták meg, hogy rajtakapják őket a bliccelésen, és kénytelenek legyenek iskolába menni.

Fél háromkor Trent odaadott Laurie-nak egy negyeddollárost, s a park keleti oldalán levő telefonfülkéhez kísérte.

- Muszáj? - szabódott Laurie. - Nem szívesen ijesztem meg, főképp a tegnapi este dolog után.

- Azt akarod, hogy a házban legyen, amikor megtörténik az a bizonyos - ha egyáltalán megtörténik? - kérdezte Trent. Laurie nem ellenkezett tovább, bedobta az érmét a készülékbe.

A telefon olyan sokszor csengett ki, hogy Laurie már biztos volt benne, hogy anyjuk elment valahova. Ez lehet jó jel, gondolta, de lehet rossz is. Mindenesetre nyugtalanító. Mert ha nincs otthon, könnyen megeshet, hogy hazamegy, mielőtt...

- Trent, azt hiszem, elment va...

- Halló? - szólalt meg Mrs. Evans álmos hangon.

- Ó, szia, anyu - mondta Laurie. - Már azt hittem, nem is vagy otthon.

- Visszafeküdtem - vallotta be Mrs. Evans zavart kis nevetéssel. - Hirtelen nagyon rám jött az alhatnék. Talán azért is, mert ha alszom, nem járhat azon az eszem, milyen borzalmasan viselkedtem tegnap este.

- Ó, anyu, nem viselkedtéél borzalmasan. Az ember nem azért ájul el, mert el akar á...

- Laurie, miért telefonálsz? Valami baj van?

- Nem, dehogy, anyu... csak...

Trent oldalba bökte. Jó erősen.

Laurie, akit kezdett elhagyni a bátorsága (és mintha már kisebb is lett volna), hirtelen összeszedte magát. - Megütöttem magam tornaórán. De... csak egy kicsit, tudod. Nem vészes.

- Hogyhogy, mi történt veled? Jézusom, csak nem a kórházból hívsz?

- Á, dehogy - vágta rá Laurie. - Csak kifecskeltem az egyik térdemet. Mrs. Kitt arra kér, ha tudsz, gyere értem, és vigyél haza. Nem tudom, haza tudok-e menni így. Elég fájt.

- Máris indulok. Próbáld egész mozdulatlanul tartani, szívem. Lehet, hogy elszakadt egy ínszalag. A nővér ott van?

- Most éppen nincs. De ne aggódj, mama, vigyázok.

- Az orvosiban leszel?

- Igen - felelte Laurie. Arca olyan vörös volt, mint Brian kis tűzoltóautója.

- Nemsokára ott leszek.

- Köszönöm, mama. Csao.

Laurie letette a kagylót, és Trentre nézett. Mélyet lélegzett, aztán hosszú, remegő sóhaj formájában engedte ki a levegőt.

- Csuda mókás volt - mondta, s a hangján érződött, hogy közel áll a síráshoz.

Trent magához szorította. - Nagyszerűen csináltad - mondta. - Sokkal, de sokkal jobban, mint ahogy én tudtam volna, Csö... Laurie. Nem vagyok biztos benne, hogy nekem hitt volna.

- Én pedig arra lennék kíváncsi, hogy nekem fog-e hinni megint - mondta Laurie keserűen.

- Biztos fog. Gyere.

Átmentek a park nyugati oldalára, ahonnan szemmel tarthatták a Walnut Streetet. Hideg lett, és beborult az ég. Viharfelhők gyülekeztek, és fagyos szél fújt. Őt végtelennek tetsző percre kellett várniuk, amíg feltűnt anyjuk Subaruja: sebesen robogott a Greendowne Középiskola felé, ahová Trent és Laurie járt... ahová járunk, ha éppen nem bliccelünk, gondolta Laurie.

- Nagyon tép - jegyezte meg Trent. - Remélem, nem lesz baleset belőle vagy valami.

- Ezen most már ne rágódjunk. Gyere. - Laurie megfogta bátyja kezét, és visszavitte a telefonfülkéhez. - Neked bezzeg Lew-t kell felhívnod, nyavalyás mázlista.

Ezúttal tehát Trent dobott be egy negyeddollárost, s egy névjegyet nézve, amit a tárcájából vett elő, kipötyögtette a történelemtanszék titkárságának a számát. Jóformán le se hunyta a szemét az éjszaka, de most, hogy mozgásba jöttek a dolgok, nyugodtan és hidegen tudott cselekedni... olyan hidegen, hogy szinte mélyhűtöttnek érezte magát. Az órájára pillantott. Háromnegyed három. Már egy órájuk sincs. Nyugaton halk mennydörgés morajlott.

- Történelemtanszék - jelentkezett egy női hang.

- Csókolom. Trent Bradbury vagyok. A mostohaapámmal, Lewis Evansszel szeretnék beszélni.

- Evans professzornak órája van - mondta a titkárnő. - De nemsokára...

- Tudom, modern brit történelmet ad elő fél négyig. Mégis, nagyon kérem, hívja a telefonhoz. A dolog sürgős és fontos. A feleségéről van szó. - Jelentőségteljes szünetet tartott, majd hozzátette: - A mamámról.

Hosszú csend következett, s Trent egy pillanatra megriadt. Úgy tűnt, ez a nő el akarja utasítani, le akarja rázni, s ez semmiképp sem illett bele a tervébe.

- Mr. Evans nincs messze innen - mondta végül a titkárnő. - Magam fogok szólni neki. Megmondom, hogy azonnal telefonáljon haza, ahogy...

- Nem, nekem kell beszélnem vele - vágott a szavába Trent.

- De...

- Gondolom, most már eleget szórakozott velem, lenne szíves végre elmenni érte? - emelte fel hangját Trent, s hagyta, hogy éles, érdes legyen. Ez nem esett nehezére.

- Rendben - mondta a titkárnő. Nemigen lehetett eldönteni, hogy csak rosszkedvű-e, vagy természettől fogva aggodalmaskodó. - Ha megtudhatnám, milyen jellegű a...

- Nem.

Sértődött szipákolás, aztán Trent észlelte, hogy a szópárbaj megszakadt, de a vonal nem.

- Na mi van? - érdeklődött Laurie. Úgy táncolt, egyik lábáról a másikra ugrálva, mint akinek vécére kell mennie.

- Várok. Kihívják az órájáról.

- És ha nem jön ki?

Trent vállat vont. - Akkor fújhatjuk. De ki fog jönni. Meglátod. - Szerette volna, ha tényleg olyan biztos a dolgában, mint ahogy mutatja, de változatlanul hitte, hogy sikerülni fog, amit kigondolt. Sikerülnie kell.

- Rettentő későre hagytuk ezt.

Trent bólintott. Csakugyan rettentő későre hagyták, de Laurie is tudta, miért. A dolgozó ajtaja jófajta, roppant erős tölgyfából volt, a zárat azonban egyikük sem ismerte. Trent tehát azt akarta, hogy Lew-nak a lehető legkevesebb ideje maradjon, ne nagyon tudjon a zárral kísérletezni.

- És mi lesz, ha meglátja Briant és Lissie-t, amikor hazafelé megy?

- Ha kellőképpen be lesz gerjedve, és szerintem be lesz, akkor még úgy se venné észre őket, ha gólyalábon állnának ott, a fejükön bohócsapkával.

- De miért nem veszi már fel azt az átkozott telefont? - tört ki Laurie az órájára nézve.

- Mindjárt felveszi - mondta Trent, és mostohaapja valóban felvette.

- Halló.

- Itt Trent beszél, Lew. A mama a dolgozódban van. Biztos megint nagyon fáj a feje, mert elájult. Nem tudom feléleszteni. Jó lenne, ha rögtön hazajönnél.

Trentet nem lepte meg, mi mostohaapja első szava, legfőbb gondja - ez nagyon is hozzátartozott a

tervéhez -, mégis úgy elöntötte a düh, hogy a kagylót fogó ujjai elfehéredtek.

- A dolgozómban? Az én dolgozómban? Mi az ördögöt csinál ott?

Bármilyen dühös volt is Trent, a hangja nyugodt maradt:

- Gondolom, takarít. - És aztán odadobta a leghatásosabb, az ellenállhatatlan csalétket annak, aki a munkáját sokkal fontosabbnak tartotta, mint a feleségét: - A padló tele van papírokkal.

- Megyek! - vakkantotta Lew, és még hozzátette: - Ha nyitva van az egyik ablak, az isten szerelmére, csukd be! Jön a vihar. - El se köszönt, csak letette a kagylót.

- Na, mit mondott? - kérdezte Laurie, amikor Trent letette.

- Jön - felelte Trent, és kajánul nevetett. - Sikerült úgy felpiszkálnom a szarházit, hogy még azt se kérdezte meg, miért vagyok otthon, és nem az iskolában. Gyere.

Visszarohantak a Maple és a Walnut kereszteződéséhez. Ekkorra már nagyon sötét lett az ég, s a dörgés szinte állandó. Amikor a sarkon álló kék USA levélszekrényhez értek, sorra meggyulladtak a Maple Street lámpái, párosával haladva felfelé a dombon.

Lissa és Brian még nem volt ott.

- Szeretnék veled menni, Trent - mondta Laurie, de az arca meghazudtolta. Nagyon sápadt volt, két óriási szeme könnyben úszott.

- Szó se lehet róla - mondta Trent. - Várd meg Briant és Lissát.

A neveket hallva Laurie megfordult, és végignézett a Walnut Streeten. Láta, hogy két gyerek tart feléjük, nagyon igyekeznek, kezükben imbolyog az ebédes doboz. Ahhoz még messze voltak, hogy ki tudja venni az arcukat, de többé-kevésbé biztos volt benne, hogy ők azok, s ezt közölte Trenttel.

- Jó. Menj be velük Mrs. Redland sövénye mögé, és várjátok meg, amíg Lew elhúz előttetek. Aztán jöhettek tovább, de ne gyere be a házba, és őket se engedd be. Kint várjátok rám.

- Trent, félek. - A könnyek most már kibuggyantak, csorogtak lefelé az arcán.

- Én is, Csöpikém - mondta Trent, és gyorsan homlokon csókolta. - De hamar túl leszünk rajta.

És mielőtt Laurie mást is mondhatott volna, Trent futásnak eredt a Maple Streeten a Bradbury-ház felé. Futás közben az órájára nézett. Három óra tizenkét perc volt.

A házban mozdulatlan, forró volt a levegő, s ez megrémítette. Mintha lőport öntöttek volna minden sarokba, s láthatatlan emberek álltak volna készenlétben, hogy begyűjtsák szintén láthatatlan rakétaikat. Lelki szemei előtt megjelent a borospincebeli óra, amely kérelhetetlenül méri az időt, s most éppen ezt mutatja:

00.19.06.

Mi lesz, ha Lew késik?

Ezen most nem szabad töprengeni, sietni kell.

Trent felszaladt a másodikra a mozdulatlan, szinte gyúlékony levegőben. Úgy rémlett neki, most, hogy a visszaszámlálás közeledik a végéhez, a ház már mozgolódik, lassan életre kel. Próbálta meggyőzni magát, hogy ez csak képzelődés, de lényegében egy részének más volt a véleménye.

Berohant Lew dolgozója, találomra kirántott két-három iratszekrény- és íróasztalfiókot, s a bennük lévő papírokat kiszórta a földre. Mindez alig egy-két percig tartott, de épphogy végzett vele, amikor az utca felől már meghallotta a Porsche hangját. Ezúttal nem dohogott a motor - Lew annyira nyomta a gázpedált, hogy sivített.

Trent kisietett a félhomályos folyosóra, ahol annak idején az első lyukakat fúrták - mintha egy évszázaddal ezelőtt lett volna... A zsebébe nyúlt a kulcsért, de nem volt benne más, mint egy régi, gyűrött ebédjegy.

Biztos az utcán, futás közben vesztettem el. Biztos kirázódott a zsebemből.

Csak állt, állt, izzadtan és dermedten, miközben a Porsche visítva ráfordult a kocsibehajtóra. Aztán leállt a motor. Aztán kinyílt és becsapódott a vezető felőli ajtó. Hallatszott, hogy Lew a hátsó ajtóhoz szalad. Az ég akkorát dördült, mintha gránát robbant volna odafent, a félhomályon fényes villám hasított keresztül, s valahol a ház mélyén halk, mély mordulással megindult és zümmögni kezdett egy nagy erejű motor.

Jézusom, ó édes Jézusom, mit tegyek? Mit tehetek? Hiszen magasabb nálam! Ha megpróbálom fejbe verni, talán ő...

Gondolatai láncja megszakadt, mert bal kezét a másik zsebébe dugta, s ujjai a kulcs régmódi fémfogait érintették. A hosszú parkbeli kószálás során nyilván áttette egyik zsebéből a másikba, anélkül, hogy észrevette volna.

Lihegve, a torkában, sőt a gyomrában dobogó szívvel surrant tovább a folyosón, bebújt a bőröndtároló faliszekrénybe, és behúzta - majdnem teljesen - a harmonikaajtót.

Lew feldobogott a lépcsőn, torkaszakadtából kiáltozva a felesége nevét. Trent látta, amikor felbukkant: haja hegyes csomókban meredezett (alighanem bele-beletúrt vezetés közben), nyakkendője félre volt csúszva, széles, intelligens homlokán nagy verejtékcseppek ültek, szeme egy-egy bőszült kis réssé szűkül.

- Catherine! - üvöltötte még egyszer, aztán berontott a dolgozója.

Még el sem tűnt egészen, Trent máris kilépett a faliszekrényből, és nesztelenül az ajtóhoz futott. Egyetlen esélye volt csak. Ha nem talál bele a kulcslyukba... ha a zár nem engedelmeskedik rögtön a kulcsnak...

Ha akár ez, akár az bekövetkezik, összeakaszkodom vele, villant át az agyán. Ha nem tudom egyedül felküldeni, felviszem magammal, az szent.

Megragadta az ajtót, s úgy becsapta, hogy egy kis por is felszállt a zsanérok közti repedésekből. Még látta a meghökkenést Lew ábrázatán. Aztán a kulcs becsusszant a zárba. Megforgatta, s a zár működött, egy pillanattal megelőzve az odaugró Lew-t.

- Hé! - kiáltotta Lew. - Hé, te kis pernahajder, mi a fenét csinálsz? Hol van Catherine? Engedj ki innen!

A gömbkilincs ide-oda forgott, de hasztalan. Aztán megállt, és Lew dörömbölt egy sort az ajtón.

- Engedj ki innen, de azonnal, Trent Bradbury! Különbösen úgy ellátom a bajod, hogy megemlegeted életed végéig, te istenátka!

Trent lassan hátrált a folyosó vége felé. Amikor válla a falhoz ért, nagyot lélegzett. A dolgozó kulcsa,

melyet önkéntelenül is kihúzott a zárból, kiesett a kezéből, és a színehagyott futószőnyegre pottyant a két lábfeje közt. Most, hogy elérte célját, bekövetkezett a visszahatás. Minden hullámszerűen kezdett körülötte, mintha víz alatt volna, s ügyelnie kellett, hogy el ne ájuljon. És csak most - amikor Lew már a foglya volt, anyja, akit elbolondított, messze járt, s testvéreit is biztonságban tudta Mrs. Redland sűrű tiszafasövénye mögött -, most döbbszent rá, hogy sohase bízott igazán a terve sikerében. Ha "Lew papá"-t megdöbbszentette, hogy rázárták az ajtót, Trent Bradbury nem győzött ámulni, hogy ezt véghez tudta vinni.

A dolgozó gömbkilincse megint ide-oda forgott szűk kis félköríves pályáján.

- ENGEDJ KI, AZ ISTENFÁJÁT!

- Háromnegyed négykor kiengedlek, Lew - mondta Trent bizonytalan, remegő hangon, de aztán elnevette magát: - Persze, csak ha még itt vagy háromnegyed négykor.

És ekkor, lentől: - Trent? Trent, ugye nincs semmi baj?

Uramisten, ez Laurie.

- Ugye nincs, Trent?

És Lissa!

- Hé, Trent! Minden oké?

És Brian.

Trent az órájára nézett, és megrémült: 3.31 volt... majdnem 3.32. Mi van, ha késik az órája?

- Kifelé! - kiáltotta nekik, miközben a lépcső felé nyargalt a folyosón. - Ki ebből a házból!

Az volt az érzése, hogy a folyosó úgy nyúlik, mint a rágógumi: minél jobban szedte a lábát, annál hosszabbnak tűnt. Lew dőngette az ajtót és ontotta a szitkokat; az ég zengett; és a ház mélyéből egyre sürgetőbben hallatszottak az éledő-moccanó-induló gépek neszei.

Végül is a lépcsőhöz ért, és futni kezdett lefelé, felsőtestét annyira előredöntve, hogy majdnem orra esett. A fordulónál az oszlopba kapaszkodva átperdült, s rohant tovább, le a földszintre, ahonnan az öccse és a húgai bámultak fel rá.

- Ki innen! - üvöltötte, s tolta-taszigálta őket a nyitott ajtó, a viharos kinti sötétség felé. - Gyorsan!

- Mi ez, Trent? - kérdezte Brian. - Mi van a házzal? Hiszen inog!

Csakugyan ingott - Trent is érezte a mélyből felkúszó remegést-rázkódást, szeme megzökkent üregében. A mennyezet finom vakolatörmeléket szitált a fejére.

- Erre nincs időnk! Ki, ki! Gyorsan! Laurie, segíts!

Trent a karjaiba kapta Briant, Laurie a hóna alá nyúlva emelte fel Lissát, úgy botladozott ki vele az ajtón.

Ismét megdördült az ég. Villám cikázott át rajta. A szél, amely eddig csak fújdogált, bömbölni kezdett, mint egy sárkány.

Trent földrengést jelző morajlást hallott a ház alól. Amikor kirohant az ajtón Briannel, látta, hogy a keskeny pinceablakokból kék elektromos fény lövell ki, olyan erős, hogy majdnem egy óra múlva is káprázott még tőle a szeme (akár meg is vakulhatott volna, gondolta, de szerencséje volt). A fény már már tömörnek tűnő pászmákban szelte át a gyepet. Hallotta, hogy ablakok törnek be. És épp amikor

átlépte a bejárati ajtó küszöbét, érezte, hogy a ház emelkedik a lába alatt.

Leszaladt az elülső lépcsőkön, és megragadta Laurie karját. A kerti úton kibotorkáltak az utcára, ahol a közeledő vihar miatt éjszakai sötétség volt.

Ott megfordultak, és nézték, hogyan történik meg.

A Maple Street-i ház mintha ugráshoz készülődött volna. Már nem állt egyenesen, nem látszott szilárdnak: imbolygott, sőt rángatódzott, akár a gyerekek mászómajma a madzagján. Nagy repedések támadtak körülötte, nemcsak a kerti út cementjén, hanem magában a földben is. A pázsit hatalmas torta formájú darabokra szakadozott. A zöld fű alatt megfeszültek a fekete gyökerek, s úgy tűnt, az egész előkert buborék alakúvá válik, annyira igyekszik visszatartani a házat, mely előtt oly sokáig díszlett.

Trent a második emeletet figyelte, ahol még mindig égett a villany Lew dolgozójában. Arra gondolt, az üvegcsörömpölést onnan fentről hallotta - onnan hallja -, de aztán képzelődésnek minősítette ezt a feltevést - hisz hogy hallhatna bármit is ebben a zenebonában? Laurie csak egy évvel később árulta el neki, hogy hallotta a mostohaapjuk kiáltozását onnan fentről, egész biztos benne.

A ház alapja megroskadt, majd néhány másodpercig recsegett-ropogott, majd akkora durranással, mintha mozsárágyút sütöttek volna el, levált a felső részről. Ragyogó hideg kék tűz lobbant fel. A gyerekek szemüket eltakarva hátratántorodtak. A hajtóművek sivítottak. A föld egyre magasabbra nyúlt, s egészen megfeszült kétségbeesett erőlködésében, hogy visszatartsa a házat... aztán elengedte. A következő pillanatban a ház vagy harminc centire volt a talajtól, alatta tündöklő kék tűzpárna.

Kifogástalan úrhajóstart volt.

Fent, a középső tetőrész csúcsán eszeveszetten forgott a szélkakas.

A ház először lassan emelkedett, aztán felgyorsult. Dübörögve haladt felfelé lángokat lövellő kék tűzpárnáján, miközben a bejárati ajtó bolondul csapkodott.

- Jaj, a játékaim! - óbégatott Brian, Trent pedig vad, fékezhetetlen nevetésben tört ki.

Tíz-tizenkét méter magasságban a ház megállt, s úgy látszott, erőt gyűjt egy második - sokkal nagyobb - ugráshoz, aztán továbbrepült, s eltűnt a száguldó éjfélete felhők tömegében.

Elvégeztetett.

Könnyedén lebegve két zsindely szállt le, mint két nagy, fekete falevél.

- Vigyázz, Trent! - kiáltotta Laurie egy vagy két másodperc múlva, s olyat taszított rajta, hogy fenékre ült. A gumi hátlapos, ISTEN HOZTA feliratú lábtörlő pontosan ott "csapódott be" az utcán, ahol Trent az imént állt.

Trent Laurie-ra nézett. Laurie visszanézett rá.

- Ha ez kupán trafál, azt hitted volna, villám csapott beléd - mondta a kislány -, úgyhogy jó lenne, ha abbahagynád a csöbizést, Trent.

Bátyja néhány másodpercig komolyan nézett rá, aztán elnevette magát. Laurie szintén. A kicsik követték példájukat. Brian megfogta Trent egyik kezét, Lissa a másikat. Felsegítették, s aztán ott álltak mind a négyen, nézték a füstölgő pincegödört a feldúlt pázsit közepén. Most már néhány szomszéd is kijött a házából, de a Bradbury gyerekek nem vettek tudomást róluk. Vagy talán közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk: a Bradbury gyerekek észre se vették őket.

- A mindenit - mondta Brian tiszteletteljesen. - A házunk úrhajó lett, Trent.

- Aha - hagyta rá a bátyja.

- Talán ott, ahova megy, szintén lesznek emberek, akik kíváncsiak rá, kik voltak a normannok meg a szászok... a szászok - mondta Lissa.

Trent és Laurie átölelte egymást, s visítva, borzongva nevetni kezdett... és ez volt az a pillanat, amikor az eső is rákezdte.

Mr. Slattery, aki az utca túloldalán lakott, odament hozzájuk. Nem volt sok haja, de ami volt, az tömött kis csomókban ragadt fénylő koponyájára.

- Mi történt? - kérdezte, igyekezve túlharsogni a most már szinte állandó égzengést. - Mi történt itt?

Trent elengedte hógát, és Mr. Slatteryre nézett. - Folytatódott az Úrkalandok - mondta teljes komolysággal, s ettől megint nevetnéjük támadt.

Mr. Slattery kétkedő, ijedt pillantást vetett az üres pincegödörre, s arra a bölcs mondásra gondolt, hogy "ne szólj szám, nem fáj fejem", aztán visszavonult saját térfelére, az utca másik oldalára. Bár úgy zuhogott, mintha dézsából öntenék, nem hívta a Bradbury gyerekeket, hogy tartsanak vele. De azok cseppet se bánták. Leültek a járdaszegélyre, Trent és Laurie középen, Brian és Lissa kétfelől.

Laurie odahajolt Trenthez, és a fülébe súgta: - Megszabadultunk.

- Ennél sokkal fontosabb, hogy a mama megszabadult - felelte Trent.

Azzal átölelte testvéreit - épp csak hogy átérte őket a karja -, és tovább gunnyasztottak a szakadó esőben a járdaszélen, várták, hogy hazajöjjön az édesanyjuk.

(Somogyi Pál László fordítása)